

a mások szenvedé-  
bé eszébe, hogy  
edjék, mikor jó

örömet hoz min-  
röm volt hétről  
lvasmányt nyújt-  
mel fogadtatok a  
unk az esztendő  
és az új eszten-

be lép. E hosszú  
ei s ma a „Kis  
tovább, mulat-  
porodoti, ezental-  
leszen, azt Forgó  
szonegy kötetre,

atni fogja eddigi  
mondanom. Mint  
szélés, minden  
ab, mely eljät-  
köréből s idegen  
minden számban  
is olvasóimnak,  
megadva minden

t eddig s tudom,  
ivetek  
ó bácsi.

“ t. előfzetőit,  
zétküldése fenn-

alvány haszná-  
enaem-épület)  
hivatala.

henaem-épület.  
részv. társulat.



SZT. KARÁCSONY ESTÉJE. (Lásd a 406. lapon.)

## PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)



ASNAP reggel szomorúan ébredett föl s hiába törte a fejét, az éjszaka nem hozott számára mentő gondolatot. Csupán az a reménye maradt, hogy valamikor majd csak kiderül ártatlansága. Elemér talán majd megírja dédanyjának . . . talán! De hátha nem teszi? Olyan pajkos, gondatlan fiútól könnyen kitelik . . . és ha egyszer távol van, könnyen elfelejti, sőt talán eltagadja, még ha Piroska rávallana is.

— Ezt pedig nem tehetem, mert megigérttem neki, hogy nem teszem.

Érezte Piroska, hogy ezzel az ígérettel sehogy sincs jól a dolog, de olyan igaz szívű gyermek volt, hogy a világért sem szegte volna meg a szavát.

A reggelhez Bánréviné nem hívta magához, mint néhány nap óta tenni szokta. Azt sem izente, vajjon szabad-e már Piroskának kimenni a szobafogságból s a szegény leányka azt hitte, hogy már egészen meg is feledkeztek róla, mikor végre déltájban belépett Klára asszony és jelenté, hogy dédanyja beszélni kíván Piroskával, menjen hozzá. Piroska sápadtan, leverten lépett Bánréviné elé, ki komoly hangon így szólt:

— Még egyszer akarok veled beszélni tegnapi nagy hibádról. Tegnap talán magam is nagyon indulatos voltam, megijedtél tőlem. No's, ma nyugodtabban beszélhetünk. Még szeretném hinni, hogy nem gonoszságból, hanem csak véletlen szerencsétlenségből követted el azt a hibát.

Ha őszintén megvallod és bocsánatot kérsz, még talán megbocsátok.

— Nem vallhatok meg semmit, mert nem hibáztam, felelé Piroska szeliden, de elszántan.

Bánréviné összeráncolta homlokát s szemei fenyegetően villogtak; aztán legyőzve indulatát mondá:

— Gyermek, gondold meg, mit beszélsz! Elég nagy és okos vagy már, hogy megértsed, ha azt mondom neked, hogy egész életed szerencséje függ tőle. Ne légy konok, kérj őszintén bocsánatot!

Piroskának köny lopózott a szemébe s megható hangon felelé:

— Oh hiszen nekem, kedves dédanyácskám . . . én nem vagyok hibás, majd ki fog talán derülni . . .

— Elég! szólt Bánréviné szigoruan. Még egyszer meg akartam kísérteni, hogy megmentselek, de látom, hogy csakugyan megrögzött álnok szívű vagy. Lesz majd örömük szüleideknek.

— Oh, ők nem fogják hinni, ők bízhatnak bennem, tudják, hogy én soha sem mondok hazugságot.

— Most az egyszer rosszul számítsz, mert én magam fogom őket felvilágosítani. Eddig talán elámitottad őket is, úgy mint engemet, de én majd fölnyitom a szemöket. Legalább nem hiába jönnek ide.

Piroska meglepetve tekintett dédanyjára.

— Ide jönnek? kiáltá s arcza kigyult az örömtől.

Bánréviné azt hitte, hogy a szégyentől való félelmében pirult el.

— Ugy, ugy, pirulhatsz, mondá, mert mindjárt itt lesznek. Magam hívtam őket ide . . . majd megtudod miért. Most már sajnálom, hogy tettem, de már késő; minden pillanatban megérkezhetnek, kénytelen leszek találkozni velök. No, mindegy, egy két óráig lesznek itt mindössze. Azt hiszem, ők is sajnálni fogják, hogy eljöttek, mert egészen másra készülnek, mint a mi itt várja őket. S ez a te műved, örülhetnek rajta szüleid.

Piroska mindinkább halványult . . . kezdett már érteni mindent. De nem maradt ideje, hogy valamit tegyen, mert e pillanatban kocsizörgés hallatszott s Piroska, kitekintvén az ablakon, felkiáltott;

— Mamám! Apácskám!

És minden egyebet felejtve, kirohant s ott termett a kocsiban, megölelte, összecsofolta szüleit, még mielőtt kiszállhattak volna.

De a mint szüleivel aztán az ajtó felé ment, atyja, ki fürkésző szemmel vizsgálta, megállt és így szólt:

— Piroskám, mi a bajod? Szemeid ki vannak sirva, arcod halavány . . . talán beteg vagy?

Piroska szomoruan rázta a fejét.

— Nem vagyok beteg . . . de nagy baj van . . . majd dédanyám elmondja. Oh, félek, szomorubban fogunk elmenni, mint a hogy jöttünk.

— Hogyan? Elmenni? szólt anyja elsápadva. De hiszen nagyanyám egészen mást irt nekünk! Beszélj, mi történt tegnapelőtt óta?

Piroska ezt már nem beszélhette el, mert épen akkor odalépett egyik inas

és jelenté, hogy Bánréviné a teremben várja vendégeit.

Elkomolyodva, izgatottan léptek be mindhárman. Piroska mamája kitárt karokkal, örvendve sietett nagyanyja felé. . . de Bánréviné hideg, komor arczczal állt ott s kézmozdulattal visszataszította az ölelést. Piroska szülei megdöbbenve néztek reá.

— Üljetek le, szólt az öreg asszony, pihenjete meg az uttól s ha tetszik délután, ha tetszik holnap haza utazhattok leányotokkal.

Piroska mamája sápadtan, reszkető hangon szólt:

— Nagyanyám, kedves nagyanyám! Hát ezért hívott ide!

— Nem, felelé Bánréviné keserűen s bármint akarta titkolni, elárulta fájdalmát. Nem, nem ezért hívtalak! Mikor nektek irtam, akkor egészen mást terveztem. Megszerettem, nagyon megszerettem leányotokat, azt hittem, azt a kevés időt, mely még hátra van életemből, meg fogja édesíteni, örömem lesz benne. És mert azt is láttam, hogy nélkületek nem tudna nálam maradni, nem volna boldog, tehát nagy dologra szántam el magamat: arra, hogy visszavonom szavamat, eltemetem a régi haragot, megbocsátok nektek, ismét gyermekeim lesztek, és együtt élünk boldogan. De most már ennek vége.

— Az Istenért, de hát mi történt? kérdé Piroska atyja ámulva.

— Az történt, felelé Bánréviné keserűen, hogy még idejekorán fölfedeztem az igazságot, azt, hogy Piroska álnok képmutató, gonosz szívű gyermek, ki rutul elámitott. Nem akarok többé sem-

mit tudni róla, sem rólatok. Ha megpihentetek, mehettek.

Piroska meredt szemekkel állt ott, halálápadtan, lesve, mi lesz ennek a vége. De atyja szeretettel magához vonta őt, megcsókolta s szilárd, komoly hangon mondá:

— Még nem hallottam, mi a vád leányom ellen. De azt tudom, hogy nem képmutató, nem ámit el soha senkit, a legjobb szívű gyermek a földön s ha mégis vádolják valamivel, bizonyosan tévedés, félreértés van a dologban.

A szegény leányka hálásan borult atyja keblére. Bánréviné pedig rövid szünet után így szólt ismét:

— Nem osodáalom, hogy így beszélj . . . hiszen magam is ezt hittem. Pedig én nem könnyen hiszek, míg te hiszékeny vagy. Vak voltál akkor is, mikor akaratom ellenére föláldoztad vagyondat barátaid megmentése végett s vak vagy a gyermeked hibái iránt is. No's majd én elmondom.

És az öreg asszony aztán elbeszélte, miként szerette meg napról-napra jobban Piroskát, ki oly kedves, szelíd, figyelmes volt, legyőzte féltékenységét is, csak hogy dédanyja kedvét teljesítse, nem kívánczított gazdagság, fény után, hanem csak vissza szüleihez. De a szobor eltörésének története bizonyítja, hogy előbbi viselete csak színlelés volt, valójában engedetlen, gonosz szívű és hozzá még vakmerően hazug is.

— Magam kaptam rajta s szemembe merte mondani, hogy nem hibás, végzé Bánréviné.

— Akkor nem is hibás; szólt Piroska mamája. Nem értem az egész dolgot, de azt tudom, hogy az én Piroskám igazat mond s ha végre volna, megvallaná.

— Édes gyermekem, szólt az apa komolyan, magyarázd meg ezt a saját-ságos esetet.

De Piroska zokogva csak annyit tudott mondani:

— Nem szólhatok . . . nem szólhatok!

Szülei csodálkozva néztek reá, Bánréviné pedig fölkelt s hidegen mondá:

— Boldoguljatok vele, a hogy tudtok; a ti dolgotok. Utóljára találkozunk az életben. Isten veletek!

Távozni készült, de e pillanatban belépett valaki — Klára asszony. A hü öreg cseléd egészen közönyös arcot mutatott, mintha nem tudná s nem törődne vele, mi történik itt. Pedig nagyon jól tudta. Szive mélyéből szerette Piroska mamáját s szerette Piroskát; tudta, hogy ha Bánréviné most meg nem békül velök, talán örökre vége mindennek, Piroskáék visszatérnek a szegénységbe, pedig más a hibás. És Klára elhatározta, hogy közbelép, segít a bajon, bár ő csak szegény öreg cseléd. Igen egyszerűen tette meg. Belépett s egy kis ostort adott át Bánrévinének. miközben nyugodtan mondá:

— Nagyasszonyom, ez az ostor az Elemér urfié, talán majd el tetszik neki küldeni. Ott találtam a képcsarnokban az összetört szobor darabjai alatt, mikor ma reggel a termet takarítottam.

Az az egyszerű kis ostor bizony soha sem hitte volna, hogy valaha úgy rábámuljanak, mint a hogy most mind-

nyájan  
gondo

oda?

Piroska  
bűnös

Elemér  
árulja

szelid

hogy  
ségből  
szaba

tam

fogad

majd

anyán

tudta

hallg

elmon

volna

arra,

hat m

vaimb

2

bizon  
öreg  
régil  
a jó  
megé  
nem i  
dédan  
hoz, f  
kolta  
szólt

nyáján bámultak. Mindnyájan egyet gondoltak.

— Az Eleméré . . . hogy került ez oda? szólt Bánréviné megdöbbenve.

— Én már értem az egészet, szólt Piroska atyja. A pajkos Elemér volt a bűnös. Piroska valamikép odakerült s Elemér megígértette vele, hogy nem árulja el. Ugy-é, gyermekem, így történt?

Piroska zavartan hallgatott. Atyja szeliden, de komolyan folytató:

— Kedves gyermekem, kívánom, hogy igazat mondj. Tudom, hogy jószívűségből ígérted; de ebben hibáztál; nem szabad bünt palástolni. Beszélj, kívánom!

— Oh apácskám . . . én nem akartam Elemér bűnét palástolni . . . ő megfogadta, hogy maga vallja meg, mikor majd egyszer jó kedvében találja dédanyánkat . . . nem tudtuk, hogy rögtön el kell utaznia. És mikor elment, én nem tudtam többé mit tegyek, azért is mert hallgatást ígértem, de azért is, mert ha elmondom az igazat, még azt hitték volna, hogy a magam hibáját fogom rá arra, a ki már nincs itt és nem hazudtolhat meg. Dédanyám már nem hitt szavaimban!

Zokogva borult anyja ölébe, de ott bizony nem sokáig maradhatott. Mert az öreg Bánréviné szívéből egészen eltűnt a régi keménység, hidegség s mikor hallotta a jó gyermek szavait, mikor világosan megértette az egész dolgot, nem tudott és nem is akart többé a régi kemény, komor dédanya lenni, hanem odasietett Piroskához, fölkapta az ölébe és össze-vissza csókolt, sőt bizony maga is könyezett s így szólt:

— Édes jó gyermekem, te kedves áldott leányka! És én olyan igazságtalan voltam hozzád! De hiszen nem sejthettem, hogy azért a gonosz, pajkos fiúért szenvedsz annyit s hogy a mit én gonoszsnak néztem, az épen igaz jó szivedből eredt! Bizony majd rosz vége lett, te kis bohó! No de most vége legyen minden szomorkodásnak, azt akarom, hogy megint boldog emberek lakjanak a bánrévei kastélyban. Gyermekeim lesztek ismét mind!

És ekkor aztán Piroska mamáját is, atyját is megölelte, megcsókolta, mondván:

— Eltemetjük a régi haragot, kedves gyermekeim! Eleget szenvedtünk miatta, míg ez a jó kis angyal vissza nem hozta mindnyájunk szívébe a békét és szeretetet. Itt maradtok, ezentul csak a halál választ el egymástól. Meglássátok mily boldogok leszünk!

\* \* \*

És így Piroskáék nem kerültek többé vissza Somfalvára, abba a szerény házacskába, nem is szenvedtek többé szűkséget, mert most már igazán otthon voltak; a bánrévei fényes kastélyban s gazdagságban, jólétben éltek. Az öreg Bánréviné nem akart többé semmivel bajlódni, átadta nagy jószágait Piroska atyjának és boldogan élt még sokáig, őszintén szeretve unokájától s ennek kedves leányától, Piroskától, ki azontul is mindenkinek kedvence maradt, de mégis leginkább a dédanyának. Boldog, vidám élet folyt a bánrévei kastélyban s jó barátok, ismerősök messze földről fölkeresték, mindnyájan őszintén szeretvén Piroskát és szüleit, kik a fényben és gazdagságban megőriz-

ték régi erényeiket, melyekkel hajdan még szegény sorsban is boldogok tudtak lenni: a tiszta, szerető szívet, őszinte jószágot, szelid nyájasságot. Valamennyi közt pedig Piroska, ki által újra boldoggá és elégedetté lettek szülei és dédanyja, a legboldogabb volt. És ugy-é, megérdemelte?



### Szt. Karácsony estéje.

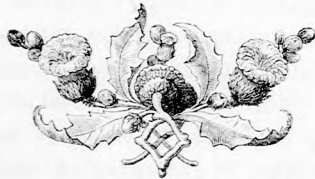
(Képpel a czímlapon.)

*Üdv te néked, szent Karácsony  
Boldogságos ünnepe!  
A te dicsőségedre szól  
A gyermekek éneke.*

*Ablaktól ablakhoz járva,  
Szépen körbe állanak;  
Zsolozsmáikkal, kis Jézus,  
Téged, téged áldanak.*

*Teljes szívből és erőből  
Fordulnak ők te feléd:  
Benned ünnepelve a nagy,  
A jó Isten szent nevét.*

*Halleluja! Üdv te néked,  
Szent Karácsony ünnepe!  
A te dicsőségedre szól  
A gyermekek éneke.*



### EGY KARÁCSONYEST TÖRTÉNETE.

— Beszélyke, három képpel. —



AVOZOTT, fagyott, a legpompásabb téli idő volt. Persze csak azoknak, a kiknek volt jó bundájok, fűtött szobájok s csak mulatságból mentek ki e zimankós, zuzmarás időben, vagy ha épen utazniok kellett is, fődött kocsiban, bundákba, kendőkbe jól bepólyázva nevehették Téli apó haragját.

Andor is ilyen jókedvűen nézte a kocsiból, mint kavarja a szél a sűrű hó-pelyheket.

— Pompás karácsonyunk lesz, szólt uti társához, ki hozzá hasonló iskolás fiú volt. Epithetünk majd hóbabát, korcsolyázhatunk, szánkázhatunk; lesz majd hólapdázás és mindenféle jó multság. Kiteszünk ám magunkért, ugy-e?

— Ki ám, felelé Jenő. De illik is, hogy otthon a kicsinyek megemlegessék, mikor ilyen magunkforma nagy diákok vannak látogatóban.

— Meg is fognak róla emlékezni, tudom, egész télen át. Szegények, képzelem, mennyire unatkoznak az ilyen zimankós téli napokon, kivált a leányok, kik olyan félénkek. Majd rendezünk multságokat!

— Karácsony estéjén különösen ki kell tennünk magunkért; valami érdekes módot kellene kitalálni, hogy osszuk ki apró ajándékainkat.

— Én már gondoltam valamit, majd otthon tanácskozunk fölötte.

Andor és Jenő, kik utközben ekként beszélgettek, együtt jártak a városban iskolába s jó pajtások voltak, mert együtt növekedtek föl, szülei egy faluban laktak, módos családok voltak. Andornak is, Jenőnek is több testvére volt, kik még otthon tanulgattak, míg Andort és Jenőt már a városban iskoláztatták szülei.

Büs:  
nagy  
rogy  
előb  
nak,

tes  
már  
sőt  
győz  
hogy  
héz  
puja  
siete  
bek  
piczi  
bund  
nül v  
kezés  
kon.)  
a koc

már  
And  
dezés  
az uj  
vérei  
sereg  
másil  
asztár  
vagy  
vagy  
soksz

Mily

a ját  
mert  
sége  
igen  
gyon  
bár a  
tudot  
pedig  
mesé  
Katin  
mint

Büszke is volt mindakettő arra, hogy már nagy diák, otthon pedig a kicsinyek sovárogyva gondoltak arra, vajha ők is mentül előbb olyan fontos emberekké válhatnának, mint Andor és Jenő.

Természetes, hogy két ilyen nevezetes vendég érkezése nagy esemény volt, már legalább a kicsinyek annak tartották, sőt Andor és Jenő is meg voltak erről győződve. De maguk a szülők is örültek, hogy újra láthatják fiokat s mikor a nehéz földött kocsi megállt az Andorék kapuja előtt: a házból apraja nagyja elősietett az érkezők fogadására, a kisebbek még a kocsiba is felmáztak és a piczike Milike is ott állt, jól betakarva bundácskába, nagykendőbe s türelmetlenül várva, míg rákerül a sor a nagy ölekezésben. (Lásd a képet a 408—409. lapon.) Miután Andor podgyászát leemelték, a kocsi tovább indult Jenőékhez.

Még két nap volt karácsonyig, de már ezek a napok is ünnepek voltak, mert Andor igazi generális volt a játékok rendezésében, reggeltől estig ki nem fogyott az új meg új tréfákból. saját kisebb testvérei, aztán Jenő meg testvérei egész kis sereget képeztek, s hol az egyik, hol a másik háznál jöttek össze mindnyájan, aztán Andor vezérlete alatt megindultak vagy hó-várat építeni és ostromot játszani, vagy szánkázni s a kis fiúk és leányok sokszor tapsolva kiáltották:

— Jaj de jó, hogy Andor hazajött! Milyen jól mulatunk!

Csak a kis Katinka vett kevés részt a játékban s Andor nem is igen hívogatta, mert tudta, hogy nagymamájoknak szüksége van a kis leányra. A nagymama már igen öreg és beteges volt s Katinkát nagyon szerette maga körül. A kis leány, bár alig volt hét-nyolcz éves, már szépen tudott felolvasni a nagymamának, ha pedig ebből elég volt, akkor a nagymama mesélt szép meséket, történeteket s Katinka ezt majdnem jobban szerette, mint a játékot.

Végre közeledett a karácsonyest és nagy volt a sürgés-forgás az Andorék hazában. Ugy egyeztek meg a Jenőék szüleivel, hogy együtt ülik meg a karácsonyestét s Andoréknál lesz a karácsonyfa, ott gyül össze az egész gyermek társaság és rendez nagy mulatságot. Reggeltől estig volt ám dolga bőven Andor mamájának; folyt a kalács-sütés, készülődés a lakomára, miközben a nagymama egyszer így szólt leányának:

— Kedves leányom, ne feledkezzetek meg a szegény öreg Annáról. Betegen fekszik, nem jöhet el, mint máskor, küldeni kell neki egy kis kalácsot, süttet.

— Már gondoskodtam róla, kedves anyám, felelt a mama. Beraktam mindenfélét egy kosárba, csak azt nem tudom, kivel küldjem el. A cselédek mind nagyon sürgetős munkában vannak.

— Elsétálhatna hozzá valamelyik gyermek, szólt a nagymama. Nincs épen nagyon messze s az idő csendes. Andor hamar megjárhatná.

— Az igaz! Katinkám, keresd meg Andort és mondd meg neki.

Andort nem kellett sokáig keresni, mert épen akkor sietett ki az udvarra. Katinka utána szaladt és megmondta az üzenetet.

— Én nem mehetek, felelé Andor könnyedén. Még fontos dolgom van ma estére Jenővel.

— Igen, de lásd, szegény Anna aszszony annyira örülne a megemlékezésnek. Olyan hű öreg cselédünk volt, minket is annyira szeretett . . .

— De ha nem érek rá! Mondtam, hogy még sok dolgom van, a játék miatt tegnap nem jutottam hozzá s Jenő vár is reám. Jó ha estig elvégezhetjük. Aztán még föl is kell majd öltözni az ünnepi estére. Vigye valaki más.

— Nem érnek rá . . .

— No bizony, hát te mért ne mehetnél? Ugy is inkább leányoknak való

(Folytatása a 410. lapon.)



... NAGY ÖLELKEZÉS. (Lásd a 407. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

az, hogy kosárral járjanak. Nem diák kezébe való az.

És Andor büszkén távozott, Katinka pedig visszatért a szobába. A pillanatban ott állt a kosár tele mindenféle jó eseméggel, de többé nem igen gondolt rá senki. A mama is, a nagymama is azt hitte, hogy már rendben van a dolog. Katinka röstelte megmondani, hogy Andor nem akarta megtenni azt a kis szolgálatot . . . talán még rágondolja magát, talán elvégzi azt a titkos dolgát Jenővel s még ráér elsétálni Anna asszonyhoz. De Katinka bíz' ezt hiába várta, Andor nem tért haza.

— Szegény Anna néne azt fogja hinni, hogy megfélekedtünk róla, gondolá Katinka. Pedig mamácskáék nem feledkeztek meg . . . nincs más hátra, mint hogy magam vigyem el. Miért is ne? Nincs nagyon messze, az utat tudom, a kosár pedig nem épen nehéz. Még idején hazatérhetek, hogy estére szépen felöltözködhessenem.

Fölkapta a kosarat és megindult. A kosár nehezebb volt ugyan, mint gondolta, de mégis csak elbírta valahogy felváltva hol egyik, hol a másik karján. Nem is volt olyan egészen közel az Anna asszony lakása, mint Katinka magát biztatta. A falun kívül, egy nagy domb tetején magányosan állt egy kis házikó, az erdőcsősz háza, abban lakott a beteg öreg asszony, a fiánál, ki erdőcsősz volt.

Katinka azonban, jól fölöltözve nem ijedt meg a nagy sétától, hiszen a nyáron sokszor járt ott. De a mint a dombhoz ért, s kissé megpihenve körülnézett, látta, hogy nagyon borul az ég s már sötétedni kezd.

— Sietnem kell, mert alkalmasint havazni fog, gondolá.

A jó öreg Anna asszony ugyancsak bámult, mikor megnyílt az ajtó s a kis leány belépett a nagy kosárral. A beteg öreg, nagy kendőbe burkolózva üldögélt a kályha mellett egymaga s bizony nem igen vig karácsonyestére készült. Annál

nagyobb volt az öröme, mikor Katinkát megpillantotta.

— Hoztam egy kis ünnepre való, mamácska küldi, monda Katinka nyájasan, miután szíves jó estét kívánt.

— Oh, az Isten áldja meg a jó asszonyt! Mindig megemlékeznek rólam! De milyen fáradtnak látszik, kedves kis-asszonykám . . . csak nem maga hozta ezt a nehéz kosarat?

— Dehogy nem! Elbirom, nem vagyok ám én olyan gyöngö! Más nem ért rá, azt pedig nem tudtam volna elszivelni, hogy ezt a szent estét egészen öröm nélkül töltsé. Kár hogy csak magában van itt . . . hoztam ám annyifélet, hogy egész kis lakoma kitelneék belőle. Nézze csak!

És a jó kis leány kirakta az asztalra a szép fonatos kalácsot, diós patkót, sült kappant, gyümölcsöt; még a halálos beteg is étvágyat kapott volna a sok jó étel láttára. De épen látni már nem lehetett, mert ezalatt egészen besötétedett.

— Várjon csak, Anna néni, meggyujtom a gyertyát. Aztán jöjjön ide az asztalhoz és kóstolja meg a kalácsot. Mamácska sütötte, tudja, magától tanulta ám hajdan, illik hogy része legyen benne.

A jó kis leány gyertyát gyújtott, aztán az asztalhoz vezette a beteget s olyan szívesen csevegett vele, hogy a szegény öregnek könybe lábbadt a szeme az örömtől. Katinka maga is megkóstolta a finom kalácsot, Anna asszony pedig szinte elfelejté betegségét a kedves vendég láttára.

— Majd fog a János fiam is örülni, mondá. Ma ő is haza jön, ígérte, hogy ezt a szent estét itthon tölti velem; mert ő derék, jó ember, gondol reám, szegény öreg anyjára. És neki is jól fog esni egy kis pihenés, mikor hóban, viharban mindig odakint kell járnia. Nem sokára itthon lesz.

Épen a mint ezt mondta, erős szélrohám zörgette meg a házikó ablakait s Anna asszony szinte ijedten kiáltott fel

támadt!  
haza!

ben elké-  
kát, An-

Au-  
látogató-  
lékezést  
dult haza  
hóvihar-  
kavarta  
kissé sz-  
minthog-  
haza ju-

Ot-

társaság-  
a csinos-  
ban, mi-  
oda a m-  
volt sza-  
ki és be-  
biek szí-  
ták, hog-  
fát rend-  
volt s a-  
voltak  
ajtaját,

itt volt

K-  
körül a-  
denki sz-

É-

lehetett  
sem tu-  
gyarazt-  
városbó-  
mulatsá-  
solják a-

tekre  
Minden

É-

társasá-  
voltak  
(Lásd a

— Jaj Istenem, milyen hóförgeteg támadt! Kedves jó kisasszonykám, siessen haza!

— Csakugyan mennem kell, különben elkésem a karácsonyfától. Jó éjszákát, Anna néni! Boldog ünnepet!

Anna asszony megcsókolta a kedves látogatót, megköszönte a szíves megemlékezést s Katinka aztán gyorsan megindult hazafelé. Kint javában dühöngött a hóvihar. Alig lehetett látni, a szél süvöltve kavarta, söpörte a havat s Katinka bizony kissé szépegett; de nem tehetett egyebet, minthogy lehetőleg gyorsan iparkodott haza jutni.

Otthon ezalatt már gyülekezett a társaság, az öregek az egyik szobában, a csinosan felöltözött gyermekek a másikban, míg egy nagy terem el volt zárva s oda a mamán kívül Andornak és Jenőnek volt szabad belépni csak. Jártak is sokszor ki és be, fontos képpel, mosolyogva s a többiek szinte irigykedve nézték, mert tudták, hogy abban a teremben a karácsonyfát rendezik. Mikor minden vendég együtt volt s a karácsonyfán a gyertyácskák meg voltak gyújtva, Andor föltárta a terem ajtaját, s ünnepélyes hangon mondá:

— Tessék besétálni, a Jézuska már itt volt!

Kicsinyek, nagyok örvendezve vették körül a szép karácsonyfát, mely alatt mindenki számára volt valami csinos ajándék.

És külön egy csoportban még látni lehetett sok szép apróságot; erről senki sem tudta, kié, mignem Andor megmagyarázta, hogy ezt ő és Jenő hozták a városból kis testvéreik számára s hogy a multság annál nagyobb legyen, kisorsolják az ajándékokat.

— Ebben a zacskóban papírszeletekre föl van írva minden tárgy neve. Mindenki huz, s a mit kihuz az az övé.

És roppantul tetszett a kicsinyek társaságának, Andor és Jenő nagyon meg voltak elégedve s vigan folyt a sorshuzás. (Lásd a képet a 412. lapon.) Már mindenki

huzott s még egy papírszelet volt a zacskóban s egy ajándéktárgy az asztalon.

— Ki nem huzott még? kérde Andor.

Körülnéztek s egyszerre Jenő felkiáltott:

— Katinkát nem látom . . . hol van Katinka?

Igen, hol van Katinka? Azt kérdezte most mindenki. A nagy zajongásban vigadásban eddig észre sem vették, hogy Katinka hiányzik. A mama azt hitte, hogy a gyermekek közt van, a gyermekek azt hitték, hogy a mama mellett van. De nincs sehol. Keresték az egész házban, hiába. Okvetlenül valami bajának kellett történnie, különben hogy ne jelent volna meg a karácsonyfánál!

A jó kedvnek, mulatságnak vége lett, senki sem tudott igazán vig lenni, mikor attól kellett félni, hogy Katinkával baj történt. Fürkészték, ki és hol látta utoljára s ekkor egyik cseléd megszólalt:

— Azt láttam, hogy a pitvarból kosárral a karján ment ki.

A mama Andorra nézett, ki fülig pirult. Most már tudták, hová ment Katinka. Andor zavarodtan vallotta meg, hogy röstelt elmenni az öreg Annához. A mama nagy aggodalmában most kevesebbet gondolt Andor engedetlenségére, mint a jó leánykára:

— Katinka maga vitte el a nehéz kosarat s visszajövet utolérte a fürgeteg. Valami baj érte . . . Istenem!

Andornak is elszorult a szíve, de igyekezett biztatni magát és a mamát.

— Oh dehogy, azt hiszem, nincs semmi baj . . . Katinka bizonyosan ott van most is, várja a hóvihar elmúltát, vagy mig érte megy valaki. Rögtön megyek én magam.

Amit Andor mondott, hihető volt, tehát kissé megnyugodtak. Andor pedig azonnal utnak indult. Még mindig dühöngött a hóförgeteg, de Andor erős, edzett

(Folytatása a 413. lapon.)



... FOLYT A SORSZUZÁS. (Lásd a 411. lapon.)

fiu volt  
több  
harra  
magá  
otthon  
asszon  
bizony  
csönyf



And  
Jáno

Ne is  
én ha

mag

fiú volt, nem törődött vele és sokkal izgatottabb is volt, hogysen akármilyen hóviharra gondolt volna. Igyekezett ugyan magával elhitetni, hogy úgy lesz, mint otthon mondta, Katinka ott ült Anna asszonynál. De hátha mégsem? Hiszen bizonyosan ő is vágyott látni a karácsonyfát, tehát sietett haza... mi lett

belőle? Andor borzadva gondolt rá s még nem akarta elhinni.

Fele utján volt, mikor egy szálás, fiatal férfi érte utól s megszólította:

— Ni ni, Andor urfi! Az Istenért, mit keres itt este ilyen szörnyű időben?

— Maga az, János? Epen magukhoz megyek. Katinka hugomat keresem.



... MUTOGATTÁK NEKI AZ AJÁNDÉKOKAT. (Lásd a 415. lapon.)

János az öreg Anna asszony fia volt. Andor hamar elbeszélte neki mindent s János aztán így szólt:

— No, ha nálunk van, akkor se baj; Ne is fáradjon tovább Andor urfi, majd én haza vezetem a kisasszonyt.

De Andornak nem volt nyugta, maga kívánt mentül előbb meggyőződni

róla, hogy Katinkának semmi baja. Csakhamar eljutottak a házhoz s benyitottak.

Az öreg asszony egymaga üldögélt a kályha mellett és szunyókált.

— Nincs itt Katinka? kérde Andor elhalványodva.

Anna asszony majd holtra ijedt e kérdéstől. Rögtön megértette, hogy baj

van. Elmondta, hogy már majd egy órája hogy Katinka elment; ha nem érkezett haza, okvetlenül valami baja történt utközben.

— Jó Istenem, ne hagyj elveszni azt a kedves gyermeket! zokogá a szegény asszony. Ide fáradt s mint egy kis angyal megvigasztalt, megörvendeztetett s jó tette miatt veszedelembe jutott, el van temetve valahol a hó alatt!

Andor szólani sem tudott, egész testében reszketett. De János nem veszté el bátorságát s így szólt anyjához:

— Édes anyám, még ne essünk kétségbe. Megyek és keresem addig, míg megtalálom. Talán még nem lesz késő.

Megindult s Andor követte. De nem messze a háztól János megállt.

— Hm! Innen két uton mehetett... melyiken keressük!

— Én az egyiken, maga János, a másikon, szólt Andor.

— Jól van. De gondosan keresse ám, kivált a hol árkot vagy nagyobb hófuvást lát az ut mellett. Kiáltozza a nevét s jól hallgatódzék, hogy a szélben is meghallja, ha valami hang felel.

Igy intette János Andort s elváltak.

Andor hiven követte az intést s folyton Katinka nevét kiáltozva, lassan ment előre, az ut mellett derékig gázolva a hófúvásokban, árkokban. Rettenetes ut volt ez! Egész testében borzongott, de nemcsak a hidegtől, hanem mert perczről perczre növekedett rettegetése. Hasztalan kiáltozott, kutatott, semmi nyomra sem talált. Shátha János sem szerencsésebb, ha Katinka a hóföregtetben valahova messze a mezőkre tévedt, ott rogyott össze s elborította a hó, meg sem lehet találni, ott fagy meg...

E borzasztó gondolatra Andor sirva fakadt s keserűen vádolta magát, mert hiszen ő az oka mindennek. Igen könnyen teljesithette volna délután a mama kívánságát, még a hóvihar előtt fél óra alatt kényelmesen megjárta volna az utat Anna

asszonyhoz és vissza s még bőven maradt volna ideje, hogy Jenővel elrendezze az esti sorsjátékot. De ő csak saját kedvtől-tésére gondolt, röst volt a jóra, egy csekély szivességre, a gyöngé leánykára haritá; Katinkának ez nehéz feladat volt, neki Andornak csekélység, még ha utóléri is a hóföregteteg. Ime, most is itt jár a föregtetben, még pedig mily kétségbeesetten!

Már eljutott egészen a faluig. Nem tehetett egyebet, mint hogy haza menjen. Még volt egy kis remánysége, az, hogy János talán mégis megtalálta Katinkát. Soha Andor oly félelmet, oly kínos aggodalmat nem érzett, mint mikor benyitott a házba és sápadtan, reszketve kérdé a vele szembe jövő Jenőtől:

— Itt van-e már... Katinka?

— Itt van, János megtalálta, felelé Jenő igen komolyan. Szegény Katinka hazajövet a nagy föregtetben egy árokba lépett, nagyot esett és kifczamította a lábát, úgy hogy nem tudott többé felállani. Már majd megdermedt a hidegtől, mikor János szerencsésen rátalált. Már rég itthon van, lefektették, atyám helyreigazitotta a lábát s a meghülés következményein is remélhetőleg szerencsésen átesik. De bizony nagy volt a veszedelem.

Andorhálát adott a Gondviselésnek s könyezve borult Jenő nyakába, mondván:

— Oh, Jenő, én olyan rozsz fiu voltam!

Őszinte megbánással lépett szülei elé s kérte bocsánatukat, aztán Katinkához ment, ki már majdnem jókedvűen feküdt ágyacsájában s még ő vigasztalta Andort, hogy nincs semmi baj.

Szerencsére nem is volt, bizni lehetett benne s úgy is lett, hogy csak egy kis láz és nátha következett a meghülésből. De a karácsonyest vigágának mégis csak vége lett, a nagy ijedelem után. A jó Katinkát betegem tudva, senkinek sem volt kedve vig mulatásra; még a kicsike gyermekek is csak félénken suttoztak és Katinkát igyekeztek vigasztalni, körülfogták

ágyát és m  
dékokat.

Ando  
alá, alig  
nézni, mer  
joknak ez  
örültek vo

Nehá  
ismét utl  
komolyan

— E  
tem, miko  
magunkér  
kat? No,  
tik, de ne  
történt s  
utaitom  
séget telh  
hárítom át  
csony eml

A »K  
mában kö

Hel  
Emil, Ker  
Antal, Het  
Schlichter  
és Jenő, D  
Sigfried, S  
Marek Reg  
másty Honk

A »K  
mában kö

Hel  
Szidi, Jung  
Berger Mik  
és Sándor,  
Kornélia,  
Szarvas Pa  
Weisz Feri  
Deutsch Gy  
sohn Horá  
Zákó Jolán

A »  
mában kö

Hel  
Adél, Maut

ágyát és mutogatták neki a kapott ajándékokat. (Lásd a képet a 413 lapon.)

Andor szomorúan, szótlanul járt fel s alá, alig merve valakinek a szemébe nézni, mert hiszen ő rontotta el mindnyájoknak ezt a szép estét, melynek annyira örültek volt előre.

Néhány nap múlva, mikor Jenővel ismét utban volt a városba, iskolába, komolyan monda:

— Emlékszel, Jenő, hogy dicsekedtem, mikor jöttünk, hogy majd kiteszünk magunkért s megemlegetik látogatásunkat? No, az enyémet ugyan megemlegetik, de nem lesz benne köszönet. Utoljára történt s nem felejttem el. Jövőre nem utasítom el soha az alkalmat. Ha sziveséget tehetek s kötelességemet soha sem háritom át másra, fogadom e szent Karácsony emlékére!

*A »KIS LAP« XXI. köt. 22-ik számában közölt találós mese megfejtése:*

„A K betű.“

Helyesen fejtették meg: Deutsch Emil, Kerekes Józsi, Brüll Oszkár, Hamvasi Antal, Hetey Iluska, Lámpl Hermina és Szidi, Schlichter Ella, Kollerich Margit, Kohner Aladár és Jenő, Deutsch Győző és László, Holitscher Sigfried, Strassburger Malvina, Faragó Pista, Marek Regina, Hoffmann Sándor és Izidor. Tamásfy Ilonka.

*A »KIS LAP« XXI. köt. 23-dik számában közölt betűrejtvények megfejtése:*

„Töke. Harag.“

Helyesen fejtették meg: Lámpl Szidi, Jungfer Matild, Hirsch Berta, Fligl József, Berger Miksa, Ödön és Izidor, Balassovich Lujza és Sándor, Brüll Gizella, Bertha Aladár, Spitzer Kornélia, Balogh Jancsi, Friedmann Vilmos, Szarvas Paula és Irma, Strassburger Malvina, Weisz Feri, Bródi Leonie, Vilma és Szeréna, Deutsch Győző és László, Fodor Antika, Dávidsohn Horáz, Springer Ernő, Mautner Aladár, Zákó Jolán, Szilágyi Viktor, Magyar Kornél.

*A »KIS LAP« XXI. köt. 24. számában közölt találós kép megfejtése:*

„Piroska és szülei.“

Helyesen fejtették meg: Lusztig Adél, Mautner Aladár, Bertha Aladár, Bezerédy

Alice és Andor, Veisz Teréz, Dezsőffy Sarolta, Schlesinger Etelka, Irma és Matild, Zákó Jolán, Szarvas Paula és Irma, Ballásovich Lujza és Sándor, Grünstein Ilona, Bárány Ernő.

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**R. Zs.** Kérését a kiadó hivatal elé terjesztettük. — **Simon Dora.** Nem, kis lányom: Forgó bácsi, hála az Égnek, nem beteg. Vadászgatni pedig nincs érkezése. Hogy a »K. L.« egyes számaim nem kaptad, nem ezekben mult tehát; mert a »K. L.« még akkor is folyvást jelen meg, ha Forgó bácsi meghal. Arról gondoskodva van, hogy e lap megjelenése semmi szín alatt nem szűnik meg. Szíves üdvözléteidet illető helyen átadtam, s onnan a legmelegebben viszonzozzák. Tettem róla, hogy ezentul a legpontosabban kapjad a te példányodat. — **Capelle Vilma.** A tapsifüleseket igen szépen köszönöm. Ami küldeményedet különösen kedvessé teszi előttem, az, hogy benne ragaszkodásod jelét látom. Ezer üdvözet. — **Szarvas Paula és Irma.** Már most el van egyengetve a dolog. A vizsgálat eredménye iránt érdeklődöm s reményelem, hogy kedvező lesz. A kis Gizellának kívánom, hogy nagyot nőjön. — **Dezsőffy Sarolta.** Ha valami érdekes vonást fedeztél föl a Boy kutyákban — mert az újfoundlandi faj különösen értelmes — ird meg nekem. — **Beck Irén.** Ha bucsút veszünk is egymástól: a barátság köztünk megmarad. Nem azért hogy tartóztassalak, mert ez tőlem szerénytelenség volna s könnyen félremagyarázhatnák; de a »K. L.« tizenkét éves gyermekeknek is szól még. — **Bródy testvérek.** Németalföld királyának hivatalos székhelye Amszterdam, lakóhelye Hága, honnan a magas tisztével járó fontosabb állami ügyek elintézése végett (milyen az országgyűlés megnyitása és bezárása, kihallgatások stb.) a közel Amszterdámba rándul át. S ez a város fővárosa a gazdag Hollandiának. — **Tamásfy Ilonka.** Még valahogy bele szorítottalak a névsorba. — **Fligl József.** Te a leveleidet a kiadó hivatalban adod át s annak az urnak ott bizony kisebb gondja is nagyobb annál, hogy elolvassa, miket írsz. Ó rá csupán a kiadói dolgok tartoznak s csak, ha a neki átadott levelekben egyéb is foglaltatik, mint ami az ő hivatási körébe tartozik, csak akkor küldi át nekem a szerkesztőnek. Ezt több ízben jelentettem már ki. Én senkit hazugsággal nem vádoltam, de mint szerkesztőnek óvatosságnak köllennem, ha valamire nézve kételyem támad. Most, hogy határozottan kimondod, miszerint amaz általam is méltányolt versikék a te szellemi tulajdonod, alkalom adtával közlöm. — **Bárány Ernő.** Szívesen eselekedtem. De azért ezentul jó lesz vigyázni, mert nem min-

dig van ám fölös példány. — **Sántha Barnabás.** Leveledet átadtam az Eggenberger-féle régi és jeles könyvkereskedői cégnek, amely, ha megnyugosztok választásomban, hova előbb eleget fog tenni a megrendelésnek. — **Lámpl testvérek.** Az egyiket kiadom. — **Pfeffer Ödön.** Nem sokára meglesz a kívánságod. Már metszés alatt van vagy husz darab. — **Káplár Ida.** A bucsuzás nekem is nehezemre esik. De végre is, mint a példaszó tartja: megnő a kis lány, ha véka alá dugják is. A lapok közül kettőt ajánlhatok jó lélekkel: az egyik a »Vasárnapi Újság,« mely gondosan szerkesztett családi képes *hetilap*: a

másik a »Fővárosi Lapok,« szépirodalmi és ismeretterjesztő, finom ízlésű *napilap*. Amaz a »Franklin,« emez az »Athenaeum« irod. társaság kiadásában jelen meg. — **H. Ferencz.** A dolognak kevés a magja. De stratégikus ügyességek leírását magam érdekekkel olvastam. Barátod rajza elég jól.

*Ez a szám az utolsó ebben az esztendőben. Vidám Karácsonyt és boldog új évet kíván mindnyájatoknak s szívből üdvözöl hivetek*

**Forgó bácsi.**

## A „KIS LAP“ előfizetőihez!



EL esztendő hosszú idő, de gyorsan mulik annak, a kinek új meg új örömet hoz minden héten. És mi, kis olvasóim, azt hiszem, így vagyunk. Nekem öröm volt hétről hétre gondoskodni arról, hogy a „Kis Lap“ mulattató és oktató olvasmányt nyújtson nektek: ti pedig, ugy-e nem csalódom? — szintén hétről hétre örömmel fogadtátok a „Kis Lap“-ot és kellemes órákat töltöttetek velem. Ekkép hamar eljutottunk az esztendő végére, mely arra emlékeztet, hogy a jelen kötet is már végéhez közeledik és az új esztendővel új kötet indul meg, mely immár a *huszonkettedik* lesz.

Az új kötettel a „Kis Lap“ fennállásának már *tizenkettedik* évébe lép. E hosszú időn át évről évre nagyobb számmal sorakoztak Forgó bácsi köré kis hívei s ma a „Kis Lap“ büszkén mondhatja, hogy az oly jónak bizonyult ösvényen haladjon tovább, mulattatva, oktatta kis olvasóinak nagy seregét, mely a mint eddig folyton szaporodott, ezental is bizonynyal még inkább fog növekedni. És hogy a „Kis Lap“ erre méltó leszen, azt Forgó bácsinak talán nem is kell már újra ígérnie, mert rámutathat az eddigi huszonegy kötetre, mely minden szónál többet mond.

A „Kis Lap“ az új évvel kezdődő huszonkettedik kötetben folytatni fogja eddigi irányát. Azoknak, kik a „Kis Lap“-ot ismerik, egyebet nem is szükséges mondanom. Mint az eddigiekben, úgy az új kötetben is lesz egy hosszabb, igen érdekes **elbeszélés**, minden számban egy-egy **kisebb beszély**, mese s nemsokára ismét **szindarab**, mely eljátszásra alkalmas lesz. **Ismertető cikkek** a természettudományok köréből s idegen országokról és népekről, **rejtvények**, **feladványok** s mindezek mellé minden számban **művészi kivitelű képek** fognak szórakozást és okulást nyújtani kis olvasóimnak. kikkel **Forgó bácsi postája** által ezental is sűrűn fogok levelezni, megadva minden kérdésre a feleletet és felvilágosítást.

Az új kötetnél bizonynyal ép oly gyorsan fog mulni az időnk, mint eddig s tudom, kis olvasóimat mind együtt találok ismét. A viszontlátásig üdvözöl tehát hivetek

**Forgó bácsi.**

A folyó évnegyed vége felé járván, tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . .	1 frt 40 kr.
Félévre . . . . .	2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . .	5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyek elküldésére legezlszerűbb a postai utalvány használata) a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Barátok tere, 3 sz., Athenaeum-épület) intézendő.

**A „KIS LAP“ kiadóhivatala.**

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.